

OLDALANKÉNT
KETTŐ FORINT

KUMOROM

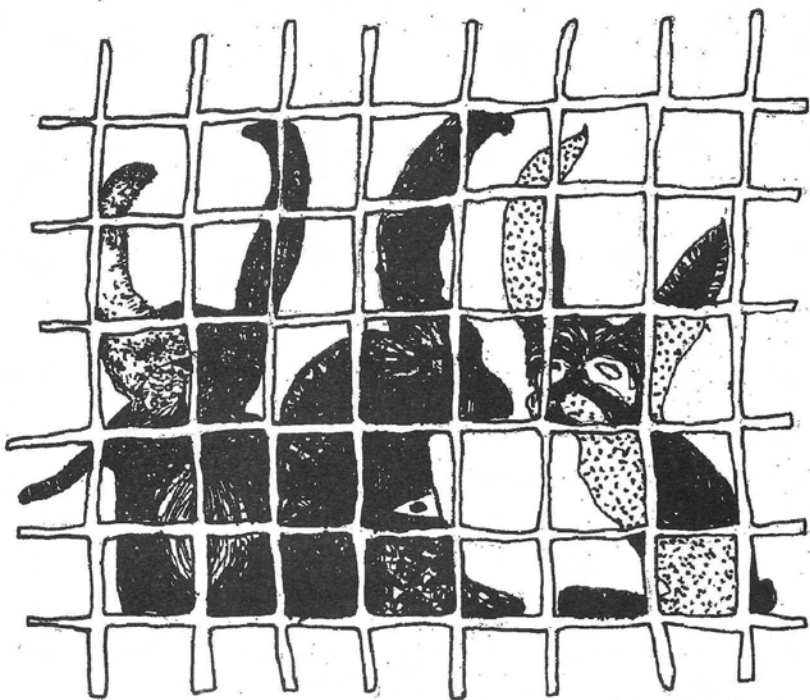
Váratlanul és nagy erővel jött a tél, a csípős szél sokáig telepvégi kunyhójában marasztalta Danyinét. Ám a ketrechen tartott nyulak éhes visítása mégis arra készítette a vak asszonyt, hogy kitapogatódjon a házból, és féltve őrzött állatainak a falu határában, a hó alatt felejtett lucernából szedjen egy keveset. A harmadik-negyedik letépett csomó után a recsegő hó idegeneket hozott. Danyiné riadtan fölemelte arcát, világtalan szemének pupillái körbe-körbe forogtak.

– Rendőrök vagyunk. Rajtakaptunk, hogy az állam vagyonát lopod, ezért itt és most statáriumot ülünk fölötted. Sajnos, ki kell hogy végezzünk téged. De előtte a biztonság kedvéért beköjjük a szemed.

Azzal odasiettek az asszonyhoz, két karjánál fogva egy fához kötötték, száját betömtek az állami tulajdont képező lucernával, és a fejről lehúzott kendővel bekötötték a szemét. Az asszony a bűnösök egykedvűségével hajtotta le fejét, és beletörődve a bíróság ítéletébe, sorsára várt. A két rendőr elégedetten egymásra nézett, pisztolyukat elővették, és közvetlenül az asszony füle mellett a levegőbe lőtek. Majd vihogva és ugrándozva eloldozták Danyinét, és – vakságára való tekintettel – visszakísérték kunyhójának ajtajához. Mikor az unoka megérkezett, az asszony már nem titkolhatta előtte, hogy összepisilte magát.

– Ki tette ezt veled? – kérdezte a gyerek.

– Nem tudhatom én azt, fiam, hisz bekötötték a szememet.

GYÖRONDÉK GÖRGI

Bal. A. H.